

Hanna Hallgren

Depressiv europé

Arbetsglädjen har överlevt mot alla odds,
det är vi som är arbetsglädjens bärare nu.

Organen "lever", "njure", "lungor" och "könsorgan" är metonymiskt sammanfogade, säger du. Men jag tror inte det. Det här samhället eftersträvar något annat. Fri- stående delar. Entiteter. Ta begrepp som "knivskärning" eller "ta självmord", vilka svarar mot utsagan "Vi har garderat oss bra och vi kunde inte bli okroppsliga" eller mot två älskande kvinnor som är elastiska. Jag ser sambanden, ser du sambanden? En ledtråd kunde vara att organen saknar lexikalisk förankring, men tycks ha en direkt strukturerande funktion. När jag inte godtar organens fantasmatiska geografi framkallar detta (jag känner ju dig) en brytning i samtalskontraktet. Du visar förundran, distans och ovetskap. Du försöker inte sätta dig in i mitt ställe, så att vi gemensamt kan uppsöka en sanningsgrund, dvs några sammanfallande förutsättningar och referenser, som kan fungera som grund för att återupprätta och därefter upprätthålla en meningsfull kommunikation. Till dig vill jag säga det du redan vet: i prövningarnas ugn är ej lätt att vara lugn. Anarki och enhet är en och samma sak. I vårt samhälle smakar saft emellanåt sperma, men sperma blir aldrig saft. Allting river de i stycken med sina stora könsorgan. De gör det över hela klotet.

Jag säger vila ditt trötta hjärta

I natten mörka ljuset tänder. Förlåtelse och kärlek fick du röna, den stund då du ditt allt åt honom gav. Det är bäst att jag ger dig medicin. För mig kan du också berätta om ditt fantasmatiska organuniversum. Är det dina organ? Du har en osammanhängande, fragmenterad och skadad kropp. Morcellerad. Du lever med en ohygglig, groteskt förvriden och makaber tableau-vivant. Jag säger detta för att jag känner någonting för dig. Det vill jag att du ska veta. Min idiolekt fungerar i varje föreställningsaktivitet och i varje språklig betydelseproduktion. Jag kan gå naken utan att bli våldtagen.

Menar ni att jag också är en människa eller har jag också en hamn på mig?

Ja, det kan jag inte se, men det kan kvinnorna se. Ja, ja, ni är en människa.

Men vi har allesammans hamnar på oss. Vi har ju allesammans hud eller vad jag

ska säga, vi har hud på, eller ... ja, det har vi.

Det är sant.

Ja, det har vi. Jag vet ju inte hur ni har haft det, det kan hända att ni har blivit misshandlad,

både i ert arbete och, det vet jag inte, så att, det kan vara så mycket. Och de försöker hindra en från att få ... Jag kan inte säga att det finns några gränser för allt som kan hända med människor från den sidan.

Nu är det ganska, tycker jag, ganska makabra tankar ni har?
 Nja, det är inte tankar, det är något, som är verkligt.
 Är det något som är verkligt?
 Ja, det är det. Man kan undersöka det och se om det stämmer.

Före mina minnen fanns min mor och då tänkte hon inte på mig. Då kunde jag inte paracitera eller kärlek eller forslas som frånvaro ens. Lugnt och skönt för henne, för mig förnimmelöst; det kan jag inte se som text.

       Det var något fel på mina ögon.
 Operationer, leksaker, saft, ljudet
 av TV:n innanför bandagen, blindhet kan slå till [---]

Eller Sången som änglar i natten sjöngo för herdar en gång

Samtidigt kämpade kvinnoorganisationerna i Stockholm för ett Kvinnohus som ledde till splittringen i Kvinnohusgruppen (den gamla organisationen) och Alla Kvinnors Hus. Socialborgarrådet Mats Hult (s) var inblandad, liksom ett antal socialdemokratiska kvinnor. Huset som politikerna lovat kvinnorna gick till utbrytargruppen Alla Kvinnors Hus som skulle vara ett slags center för misshandlade kvinnor, även om det också skulle förekomma särskilda kvinnoaktiviteter. En Gunilla Rudling hade en framträdande roll, och Inger Segelström. De ville skapa ett HOME FOR BATTERED WIVES. Kvinnohusgruppen ett WOMAN'S CENTRE. Däri låg konflikten och därav namnet. Ordet separatism hade gjort min pappa a) glad? b) ledsen? c) likgiltig? "Varför ska den starke då / så den svage nederslå?"
 För att jag a) kan skriva, b) har ordet i min makt.

(Imploded knots)

Jag är ingen polyglott, ingen lingvistisk nomad. Jag är vit och stilla. Min familj är vit och stilla, sjudande
 Jag har vithet min vithet ifrån hemmets lugna vrå
 Kring en sådan icke-kastrerad figur

Apati och aggression är biologiska funktioner. Vi var här först
 Vi var godtyckliga i relation till landskapet bilar, mopeder, epa-traktorer korv med mos. *L'immigrée blanche* i oss själva / vatten / spegelblanka lik / själv-identiska med mormor, hennes mor, hönorna på gården, Konsum, Missionskyrkan, IOGT-NTO och gamla uppfuckade socialdemokratgubbar, gamla päronsplitt, annan dynga dynga. Fabriken eller denna arbetarklass är dum i huvudet. Arbetarklassen är död. Arbetarklassen är vit i ansiktet
 Arbetarklassen har fördomar
 Eller bögar är främlingsfientliga eller
 jag är rasist som min mormor. Eller jag föraktar den arbetarklass som jag växte upp med. Jag har vithet min vithet ifrån hemmets lugna vrå
 Min mor har inget modersmål,
 men tungotal. Jag vill det goda och inte det onda och passerar passerar
 Blodets identitet blodets plättlägg passerar passerar passerar, rinner som regn
 Jag får sitta längst fram. Gemensam med mig själv min historia och det är skönt och stilla: vacker snö, ful svart himmel, pucko, nötkreme, black
 nogger *slave to love*.

Detta betyder att just som hon tillägnat sig borgerlighetens neurosjukdomar, har de spelat ut sin roll. Detta betyder evig vinter eller sommar

i ett monistiskt system behövs ingen hysteri, inga bärplockare, inga avspärrade områden för skjutövningar. Tanksen rullar vinglösa. Det är vad jag vet om hennes Europa. En spänd ven mellan anti- och alterglobaliseringsrörelser
Ett mjukt vilt vatten längs kusterna

Skulle sorgen ändå tyda på flera dimensioner. Bränn den som enkelt gräs
Ett växel- eller svedjebruk för några få självutnämnda arkivarier. Pilliga glitter-mojänger. Att bli sårad är mer komplicerat än att huggas med kniv. Då uppsåtet går ända in i sjalen. Och processas där. Knivbladsklingan under kranen

Att tala sig frisk, hur är det möjligt att handla med sitt tal. T ex demonstrera mot kriget. Att mailbomba. Den möjliga skriften borde vara naglarnas -- fingernävstopparna --

Vad spelar Schengen för roll i hennes självproduktion? Anorektikerna i hennes egen generation. Missförstånd mellan huvud och hand. Hon var själv med när polisen hämtade en somalisk man som skulle utvisas. Det var på SÖS, avdelning 93, han var psykotisk och hade ömsom tagit på henne, ömsom dunkat sitt huvud i väggen. Han talade stabil engelska. Han var sjuk och ville göra henne illa. Sedan låg patienter med varandra hur som helst. Det fanns ingen konsekvens. AIDS-vården var undermålig och dementa patienter dog på psyk. Hon tvättade sina händer noggrant. Men det var på 90-talet, före bromsmedicinerna. T o m före psykreformen.

Jag tror inte nödvändigtvis att människan måste bli galen eller bruka våld. Men alternativ till medicinering/självmedicinering eller tilltro till teknologiska framsteg kan jag inte se. Som siare, om du frågar mig. Vare sig Freuds eller Lacans strukturer för språk betyder längre någonting. Jag vill ingenstans, ingenting annat än att leva. Äta pärlor och skulor. Tala om konstruktionen av autenticitet, det andra är svårt att säga. Säg det till drömmarna. Jag vaknar varje morgon med orden *harm reduction*. I bästa fall med en hund och en katt i sängen. Jag vill inte ligga samhället till last, inte heller mina anhöriga. Glädjen är en ros i halsen, säger sångarrosen. Att överleva föräldragenerationen har blivit ett mål, för allas skull. Jag vill att de ska få bo hemma så länge som möjligt. Jag är tacksam att de bor på en liten ort, för det betyder lägre personalomsättning. Mer kontinuitet. Om personalen känner mina föräldrar, känner de ett större ansvar. Det är bra om personalen kan svenska och gör det lite fint på rummen. Fortfarande vill jag hellre ta mitt liv, än att dö i svåra plågor. Än att dö i en demenssjukdom. Jag tror att svensk lagstiftning kommer att förändras.

Min far vänder sig om, halkar till i gruset. Nej, det skulle jag inte se. Jag fattar hans arm, vi går armkrok. Fruset grågrus, stilla vinterhimmel. "Du skulle ha halkskydd. Lova att du köper dig ett par halkskydd. Sådana man spänner fast på kängorna." Före går min bror och min mor. Hans fru och barn. Hundar är inte tillåtna på kyrkogården. I morse fick jag en 91:an i strumpan och en påse Twist. Ljus brinner på gravarna, ljus brinner i fönstren. "Om jag fick leva om mitt liv, skulle allting vara annorlunda".

First published in Glänta 3/2006
© Hanna Hallgren/Glänta
© Eurozine